

הַלְכָות צִיצִית סִימֵן יָא

ביאורים ומוספים

(68) וגם תלה ואחר כך תפר, הרי זה פסול מדין 'תעשה ולא מן העשוי', ובמו שבתב לעיל (ס'ק מג). והחזה"א (או"ח סי' ג ס'ק ב') כרב שאפשר לשבר.

(משנ"ב ס'ק נב) ר'ח' הגדיר קורי מה שחלק בשׂוֹ הַאֲדָם קוֹצֶה מִרְאָשׁוֹ לְרוּגְלִיּוֹ, ואנַךְ הגדיר קורי מה שמתעטף בו⁽⁶⁹⁾.

(69) ומה שאנו לובשים טלית קטן בשארוכה לקומת האיש, ביאר בשוש"ת הרב"ז (חו' סי' ב אלפ' ק) שהוא מפני שאין העיטוף לעיבובא, וכן שאנו מוחטפים בשעת התפילה בטלית גודל שרווחה להקומת האיש די ברכ' וכו', וכך לקיים מוצת ציצית כל היום או לובשים טלית קטן מתחת המלבושים ואי אפשר לובשה אלא בשארוכה להקומת האיש. וזה, שודוק במנן שוריצה להתחטוף ציר שהיה ורואה להcomedת האיש שכך היא רוך העיוף, אבל במנן ציר שלובש אדרבה ציר שארוכה היה להקומת איש, אמנם גידר שההגד הרבה רואי לעטיפה, ואם איינו בשערו האroi לעטיפה, אין חביב בעcit. ובהוא ביאר מה שבתב השו"ע לקמן (סי' טז סי' א) שאן להכיר גודומים אלא מפני שלשן 'ציצית' המשמע אפיקו כל שהוא, אלא שהבלב להמשה מסני נאמר בהם שימוש, ולמן גודומים בשרים כיוון שעל כל פנים שם ציצית עליהם. אבל בניקע בך הטלית ולא נשאר במלא קרש אגדול, שדין זה נלמד מכתוב מפורש על ננפי בגידיהם, בו אין הтир של נשתיירו גודומים.

(משנ"ב ס'ק מ) והוא הrinן אם חוטי הַשְׂתִּי בּוֹלְצִין בְּלֹא עֲרָב בְּלֹא שְׁתִּי, יש ספק אם עולין למיןן, ועל-כן יתחנן אוקם במקום הקונפוזות⁽⁷⁰⁾. (70) ובספר ארחות דבבו (חו' עמ' בא) כתוב, שהגיה"ר קניבסקי נהג לחתוך בטליתו את אותם החותמים העשויים ל קישוט מסביב לננטות באורך עשרה ס'מ'.

המשך מקודם

ולשיטת הגור"ח הנה שיעור קשר גדול הוא בין שלשה וחצי לארבעה ס'מ'.

[ביה"ל ד"ה יעשה]

ומודרך ג' אצבעות מנקב ראשון בקידר⁽⁶³⁾, לא מה שני של צד ימין וצד שמאל⁽⁶⁴⁾. (63) ונקב ראשון, פירש השונה הלוות (ס"ט) שהוא הנקב הפנימי שבגבג. (64) והחזה"א ביאר (או"ח סי' ג ס'ק יב) שהוא מעכב אפילו בדיעבד, והוסיפו ציר להרחק מותר לעשות בהחות מקשר גדול.

[ביה"ל שם]

גם ב' נקבים יהיו קבוע שציציות יהיו תלויין לאדרוי קדר, אחר לנימין ואחר לשמאלא לפניו ולאחוריו, לא תלויין לצד קדרין⁽⁶⁵⁾. (65) ביאר החזה"א (שם), שאן כוונת הביה"ל שהציצית תהיה נוטפת, שהרי בכל אופן שישנה לא יהו הציציות נוטפות על הנקן, אלא כוונתו שייחיו שני הנקבים נմשכים לאורך הטלית, ואתה הקשר יעשה סמור לנקב החיצון, ובכך תחה הציצית נוטפת על שטח הבגר שבין שני הנקבים. ולפי זה צריך להרחק בין נקב לנקב, כדי שתתהי נטפת הציציות ניכרת. ואם עשה את שני הנקבים לרוחב הבגד והציציות תלויות למטה, וכן עשה את הנקבים באלכסון, כתוב שם שכשר בדיעבד.

[משנ"ב ס'ק מה] והוא קדין אם נקרו בנקב עד שעיל-זריזה לא נשאר בו בשערו⁽⁶⁶⁾.

(66) ולענין מי שהריחיב את הנקב בירדים עד אשר התמעט השיעור, נסתפק בוה הא"א (ס'ק יג), וכייד מדברי המשנ"ב להלן (ס'ק נג) שאן לעשות לכתיחילה, משמע מדברי המשנ"ב להלן (ס'ק נג) שאן כרב שוארדו פסל, שהרי אין כולם יודעים את הדין.

[משנ"ב ס'ק נ]

וקרא כתיב יוציאו להם ציצית על בנגדי בגדיהם, לא הקפידה תורקה אלא שבחשת עשליה וקיי על חנוך ולא אחר-חנוך⁽⁶⁷⁾.

(67) ומה שהזכרנו לטעם זה ולא הבהיר מטעם שאמור בגדמו (מנוחות לה), ב' שגדומו ציצית כשרים, וכמובואר בשו"ע לקמן (סי' ב' סי' א) שאם נפסקו כל חוטי הציצית והוט הערב עד שלא נשאר בכנפו הם כשרים, ואף כאן ניתקו חוטי הערב עד שלא נשאר בכנפו שלמה שיעור קרש אגדול ואמור שהוא כשר, ביאר בשוש"ת בית שלמה (או"ח סי' א) שאן להכיר גודומים אלא מפני שלשן 'ציצית' המשמע אפיקו כל שהוא, אלא שהבלב להמשה מסני נאמר בהם שימוש, ולמן גודומים בשרים כיוון שעל כל פנים שם ציצית עליהם. אבל בניקע בך הטלית ולא נשאר במלא קרש אגדול, שדין זה נלמד מכתוב מפורש על ננפי בגידיהם, בו אין הтир של נשתיירו גודומים.

[משנ"ב שם]

אכל אם רוצה להטיל בו ציצית אחרת, דקיי עשליה חרשה, פסול עד שיקפר מתקלה⁽⁶⁸⁾.

[משנ"ב ס'ק מד]

וawl' זה גס-מן מקבב אף בדריעבד⁽⁶⁹⁾.

(61) והחזה"א (או"ח סי' ג ס'ק יב) כתוב בסבש, שהרי אמרו חז"ל שצריך להרחק מלהן קשר גודל, ולמה נוטף עד משה. אלא שבתב שאן נפקא מינה בנין זה, שהרי אי אפשר לצלצתם, וממי לא ציר להרחק עד שיצא הספק מליבו.

[משנ"ב ס'ק מה]

פשות דזה גס-מן משורין באדם בינוינו⁽⁷⁰⁾.

(62) ובכתב בספר שיעורין של תורה (שיעוריו המצוות אות ג), שבאורבה ס'מ יש קשר אגדול בירוח, וכנראה שאף בשלהה ס'מ ומוחצה כבר יש שיעור קשר אגדול של אום בינוינו. עד כתוב שם, שכן שיעור של אצבעות עליה יותר משבעה ס'מ, של לעשות את הנקב בס'מ החמשי החישוי או השביעי, אלא שרואו להחמיר שלא לעשות את הנקב בס'מ השביעי, וכך לעצאת ידי כל הדעות יש לעשות את הנקב בטוף הס'ם החמשי. והחזה"א היה נהג למדוד ארבעה וחצי ס'מ ושם היה מורה לעשות את נקב הציצית, ובקובץ אגרות (חו' סי' י') כתוב שהשיעור הוא מ-4 ס'מ עד 5 ס'מ.

כב בקר הגולה

הלוות ציונית סימן יא

שנאמר על הבנף, ואם היה למלה קשר גדול היה מחת הבנף: הגה ומודדין זה (ימ) (מו) בישר צ שם ק טו
ולא באלבסטון מון פקון (כ"ז): י זאמ קינה רחוק מהבנף מלא קשר גודל, (מח) *ונתקו (טט) מהתי^ר
הערב *עד שלא נשאר בו בשעור,بشر, פין שקהה בו ציצית זה:
גמי כי כל השור גנו יונה ש טו
הגה ונתקין לשוחה (טו) אקראי סביבה בגקב, שלא יתקם שם ויהנה (נא) פחוות מפשעור; וכן עוזין אקראי בשפט
הפדר למשה, מהאי טעמא כי בסמך נילוב: (טט) אוםרים שבתוך (טו) רחוב הבנף (טט) אין לו
שעור; וכן אומרים, יש דין רחוב הבנף בדין הארץ. ונראין דבריהם: יא זאמ הדריל (נד) שקורין
אוריליאו (ט) (נה) הוא רכב, *לא טיל בו האצית; ואם הטיל בו, פסול, דעל בעפי
בגדיהם כתיב, וזה אינו נחשב מהבנף; אבל עולחה הוא קשר גודל ולחמתה (נו) ג'
אצבעות, פין שהגקב בתוך קשר גודל (יט) (טט) בלא הדריל.

שער תשובות

בשיטות גותי-זרדים, ע"ש שקב ב"ה שי לוטר בין שפעת מציאות הניה כל עלייקם
אפור גלגול, ואישר שיש פטום מ על עצם, ע"ז תשליחת מזקנו וה"ל חולמה;
לפנ' יש להזכיר להכללה, והוא רוחב שספער של ספער אפקטורין, ע"ש:
השליטה שקיי וחוטן של פטום, והצריך הדריל תחתון, און תושבות גותי-זרדים חלק י"ז שקב ב"ה לא נתקו (טט)
לש פטול האצית של טלית זה משות פשעה ולמ"ה, עין תושבות גותי-זרדים קלהו ולקשר, ע"ש:
(ט) קישר. עין מ"ש פטיז ס"ק צל הקב"ר. והחדר בגי-היא קלין געד רבענו ב"י, ע"ש: אפללו שלא של עוד נ Kol להנין סביב
גקב: (טט) רחוב הבנף. אך רחוב קרי מטה שטמבעת בו, ונחכו כי לומדו מראשו לנקלוי: (טט) בלא הדריל.

בואר הילכה

לפעה מפשעור וכור. עין קמשה קרונה בפה שבקבנוי קעקב יהנה
לעליה מקשר אוגודל, בן משמע מלשון טטר וטטר' ב"ן חיב שבקבנוי קעקב יתומיון,
אך מלשון קורק שחאה בכיתיותך קדריל הפתחיל קבר קורק נאיה וכו',
משמע לבאיה שהואה נבר און האצית קי' קבשעלמת קשר אוגודל בעקבות, אף
שאינם מלעליה מפנהו, פשר, קעקב האצית ניכל להוות השועה, אך של יהנה
לפעה מפשעור. ופה שקב ב"ה קרא. וקדר לומר ררכב. וקצת משפט
ברובי הילכה שהוא סורס בון לדניא במו שטבנה, עין שם היבר בדרכו הפתחיל
ונעשה נבק באוקתולית ו/or באי. וכן בкар בעלון קוקב'ם שכתב: ו/or היך
מפעה לא יומר על ג' אצבעות ולא חוחות מקשר גודל, ומוכניס שם ארקעה חוטין
וכור. חורי דילכת'ח' מה שקב ב"ה קרא'ם יטנביים שם' גאי אוניה צקוצים שעורים
סליל. אך מדרבי סורס-הילכה משמע שחאה פריש דבר קורק לענן אחה. עין
שם, והוא דרכם צוד בלבושים, וגס מדרבי סורס-הילכה משמע שחאה אוניה פריש
ההילכה-הילכה. אך לאין לך לה להבטיות רוף למתקין דבר קורק בון
לסיעעה להטין. והוא אדריך בוב'ה מודה מודה, של דין זה מבר בשום
קוקום, אלא ואדי דרכית-יוסר אינו אפריש בדרכו קורק. אך להכללה בון ייש לה
בונה שוריין מונחין החותין עלולה מפשערו, ודושן קשר אוגודל משמע מון
ספוקאים דהרא דאוניה ולענמא, וכו' שפברש באליה נפה, אך לענן דילבד
זריך עין בון: * וגטקו מוטה הערב וכו'. עין ממשה בוריה שטבנו דאלפו
געשה זו רח' אס' קלא קאהוונה ותקשר שלל בפייה, והוא נלדי מבסמרק צער
יג, דקהה מותהש האצית. ומה שקב ב"ה קדריל-גידלים באשל-אקלים בסוף סע' עיר' און
יג לא ענן ערע געשש, דמספק שם אי עשייה הווא קשר בלבד או קלא גס', רוחה
לופר דשפא בלבקה בעלת-טממי דבקשר בלבד הוא גס'ין מתקין בה שם גודל,
הוא בון קפער פק'ך וזה לענן בון און אצבעות קרא'ה והוא בון מקרען, גראמיה,
שם למפען, אבל לענן דול שטוא וטישיא קרא'ן פריסטן פוטוקים וכמטב' בלט,
זרקאו עם חילא, בולאו קרי לא נפק מון. ושי' קרא'ה לא קהה בון סדר
על-הילכה, ורק מה שזק'ה בפוק'ם, כי עניין' ששהג'י ספר קרא'ה דיל'ה זאלא
ורא'תי בו שפערס ב'ה קרא'ה דבקשר בלבד הוא גס'ין דיל'ה זאלא הווא מון תהויה, אליא
לענן מעה ולא מן קששי קרא'ה לה בון דיל'ה זאלא מוניה זעטב. איזיד שקיי
הבי פסול, פ"ל: (נו) ג' אצבעות. סני שלא רוחק קנקב משפט
הדריל ובקאה יונר מג' אצבעות: (נו) בלא הדריל. ואם
(נו) הדריל רח' שמי אצבעות או שלש, וחותם מזקתו; והוא בון און אצבעות
חותמי השמי בולטין בלא ערב או ער' בלא שתי, יש פק'ם און עולין
למנון, וועל'בן יוחוך אונטם במקום הנטפונה^{טט}, וועל'בן (מו) שפט הפלית
שלגנו שקורין שלא'ק^{טט}, שאין בו חוטין אורוגין משי' זערכ. יוחוך
וכן הואה בברא'ר^{טט}, אך ליעולס מזקה חלביש גס'ין דצעינן קשר גס'ין דצעינן זאלא
שניהם דראוניה, ובן מותה מהתמיטין זאלה הווא דעת' קלה, ובן מותה
מלשונו שם זאלה הווא ספער. עין ברק'ם שקב אונטם דאפללו לא נשר רון כל-
שהוא שר: * לא יטיל בו. וטלתים שיש בשפט קדר או רוגג בון גען קלה וחותם
ברוגם: 1 שפט הילכה. 2 אקניה (שפט הבנף).

שער האזין

(טט) פרי-קידמים: (טט) בסיכון טו בביית-יוסר: (טט) עין בברא'ר הילכה: (טט) לבוד: (טט) פרי-קידמים ולבושיר-שדר: (טט) שלוחן-שלמה: (טט) בית-יוסר:
(מו) מגן-אצבעות: (טט) סי'אקס-גאנטס:

חלבות ציצית סימן יא

ויהי תוך ג' אַפְקָעוֹת עַם גָּדִיל (ב') בְּשֵׁם רֶשֶׁי וּרְשֶׁבֶת: י' בָּאַמְנַן חֻוְטִי הַצִּיּוֹת בְּכָל בְּנֵי (נח) אַרְכָּה כְּפָלוּם (ננו) שָׁהַם שָׁמוֹדָה, * זָאָם הַוְּזִיף (ס) פְּסָול. (סא) יְחִתָּךְ רָאשִׁי הַחֲוֹתִין הַאֲרָכָּה (יט) וַיְתַחַבֵּס בְּבָנָה וְכְבָלָם, וְאֶזְהָר שָׁמוֹדָה: י'ג (סב) יִזְהָר לְחִתָּךְ רָאשִׁי הַחֲוֹתִין לְעַשְׂוֹמָם שָׁמוֹדָה קְדָם שִׁירָה, שָׁאָם בְּרוּךְ אַפְלָו (ס) (סב) חַלְאָא אַחֲד (פרוש) תְּחִלָּק מְהִצְיָה שְׁבִין קְשָׁר לְקְשָׁר (ס) וְקַשְׁר אַפְלָו קְשָׁר אַחֲד וְאַחֲרִיךְ חַתְּבָן, פְּסָול מְשׁוּם פָּעָשָׂה וְלֹא מִן הַעֲשָׂוי, שְׁהָרִי בְּפְסָול עַשָּׂאָם: י'ד [*] יִקְחָה אַרְכָּה חֻוְטִים מִצְדָּה זוּ וְאַרְכָּה מִצְדָּה זוּ וְיִקְשָׁר שְׁנִי פְּעָמִים זוּ הַעַל גַּב זוּ, וְאַחֲרִיךְ יִכְרֹבֵחַ חָוֹת הַחֲרָךְ סְכִיבָה הַשְׁבָּעָה קָצָת קְרִיכּוֹת, וּקוֹשָׁר שְׁנִי פְּעָמִים זוּ הַעַל גַּב זוּ, וְחוֹזֵר וּכְרוֹרָה: י'זָּן יַעֲשֵׂה עַד שִׁישְׁלִים לְחַמֵּשׁ קְשָׁרִים כְּפָלוּם וְאַרְכָּה אַוְרִים בְּגִיאָם מְלָאִים קְרִיכּוֹת. אין שְׁעוּר (ס) לְרִיכּוֹת, (ס) רַק שְׁקוּיוֹ בְּלַבְלָה וְבְקָשְׁרִים (ככ) (ס) לְרַבָּה (סח) אַרְכָּה גּוֹלִים וְרַעֲנָן (כלה) גּוֹדְלִים: הַגָּה וְאֶם הַאֲרָךְ הַצִּיּוֹת, יְרָאָה שְׁלִשִׁיתוֹ גְּגָה גָּדִיל (כג) (סט) וְשְׁנִי חֲלִקִים עַד (רַבְּמַס פְּאַיִם).

בואר היטב

שערית תשובה

באיור הילכה **בשכבה ברורה**

משנה ברכורה

אומם קדם השלט האציגית (מכ) במקום הקבוצה: **יב** (נח) אַרְכָּעָה כפולים. דאמג'ין בגמרא: 'עדיל' שמי, אדרלים' אַרְכָּעָה; פרוש, אי-תונה חמיב עדיל' הויה משמעם שמיים, דאין גדרל' בפחוות משמיים; כפלה אַרְכָּעָה דבליב' גולמים, ארכעה משמע. ובוון שקה פקלת קרי כפלה נושאין טניים מתקלה ותשימים מלבן, והאיידנא קרי לאן במקום תכלת, וועשן ארכעה אַרְכָּעָים משל לבן: **(טט)** שָׁהָם שְׁמוֹנָה. אחר שיכניסם בפוגד יונפלם, מתקיבב עריל', בעין חתילה, שהואה פפל: **(ס)** פסל. משות דקעבר בבל חוטין. ונקרא אַבָּאוּני הפסים להלה לישיט העטור במובא באכתייוסף שסובר כאן בנה משות בל חוטין, וכי פסלן במקרא בטה, זוקא בשוחטין מין אחר להחותים נגוז חוטי קנבוס או צמר גזען, אבל באותו הטעון במשון בקשוריין אפללו להחלה להוטר נטמן בקשוריין יכול לתקנים נוב בפה גודלי קראשוניים ששביא נוד לילך בעם, אבל מיד שיזיל תלקנים אריך למקנים. ובגוזע מהחוטין, יכול געלמא פסל, קראייא באכתייוסף: **(סא)** יחתך. רוזח לומר, לכתחלה וחתח קדם שצוי **(סב)** יוזה. רוזח לומר, שאם עבר ואיל תחנן קדם הפחיתה, על-כל-לנינים יוזה עפה קדם כקדירה. וען ט': **(סג)** חיליא אדר. אפללו של של שלש קריבו: **(סד)** ומקשר בר. רוזח לומר, אם עשה חיליא וגם קשר אחר חיליא נפל לו רק קש ראה, אך כדי חותנו לאנקי אוניא⁷⁴ אפללו לא עשה כל קחש ספיקן לבנה, ואם בין קני פעשה לאן קן העשויין⁷⁵; אבל אם לא עשה הקחש שאחר חיליא, אף עשה קחשך רוש ואשון שקדם החיליא, לא נגמר עזין אשית עצית, דבלא קחש חיליא איני מתקים כל' איןean גודל, ועל-פני יכול לחתח החוטין, אבל הוא קיה שמי פעם וקסר אדר' רוזח לומר, למגן הקבריות. גם מגן שמי פעם זה על ביה, קדרלען, דבלאו כי לא מקרי קשר, שאינו מתקים⁷⁶: **(הה)** לאכרים. רוזח לומר, וזה לא מזכה מן המקבר, כי קחמשה קשורה רמו שעיל-דריה זינר קחמשה חמש תורה, וכפלית קחשנישרים קחמשה שעולה י', רצוי לעשנה ספירותו של סקדוש-ברוך-הוא, קראייא לאקפן בסימן כד' וטעם החולות עין באכתייוסף: **(סו)** ורק ששי קשורי וכו'. ומה דראייא בסעיף י' שאם ברך אפללו חיליא אדר, אך אמר את שושן הקבר: כי קבלו חיליא אדר, ואבננו שדריה מכך, כמו שפתות גודלים פעשה לך', וגמ' קיה בו חוטין נבדקים קדוחיב' ציצית', קמו' ביצית ראי', אך מן התורה אין שעור לאוך-הגדיל, אלא אפללו אם לא ברך ורק שלש קריבות עשה על ביהן קש למעלה, דגמ' זה הוה להלה למשה מסני, מתקים ביה שס גודל ובה, והגדיל בקר נגמר המזווה מדורייא; וזה טעם דברי השלחן-ערוך שם, ועל זה יש למסמ' בערך-שבת עם קשכה קשאן לו פנאי ליעשות תקוננו, כדי לאצאת גם דעת מקצת הפסוקים ששוברים דעת זו הקש וברך וייתר טוב שיעשה זו גם הקש הראשון שקדם החיליא. קמו' שאנו נונגיין, כדי לאצאת בו שבת ולברך וויתר טוב שיעשה זו גם הקש הראשון שקדם החיליא. ובין

ג' אדר ה'לכה

אומם קדם השלט האציגית (מכ) במקום הקבוצה: **יב** (נח) אַרְכָּעָה כפולים. דאמג'ין בגמרא: 'עדיל' שמי, אדרלים' אַרְכָּעָה; פרוש, אי-תונה חמיב עדיל' הויה משמעם שמיים, דאין גדרל' בפחוות משמיים; כפלה אַרְכָּעָה דבליב' גולמים, ארכעה משמע. ובוון שקה פקלת קרי כפלה נושאין טניים מתקלה ותשימים מלבן, והאיידנא קרי לאן במקום תכלת, וועשן ארכעה אַרְכָּעָים משל לבן: **(טט)** שָׁהָם שְׁמוֹנָה. אחר שיכניסם בפוגד יונפלם, מתקיבב עריל', בעין חתילה, שהואה פפל: **(ס)** פסל. משות דקעבר בבל חוטין. ונקרא אַבָּאוּני הפסים להלה לישיט העטור במובא באכתייוסף שסובר כאן בנה משות בל חוטין, וכי פסלן במקרא בטה, זוקא בשוחטין מין אחר להחותים נגוז חוטי קנבוס או צמר גזען, אבל באותו הטעון בקשרוין אפללו להחלה להוטר נטען בקשרוין נגוז גודל קראשוניים שבחיא נוד בפה גודל קראשוניים געלמא פסל, קראייא באכתייוסף: **(סא)** יחתך. רוזח לומר, לכתחלה מהותין, אבל מישיך דאם עשרים בבר לילך בעם, אבל מיד שיזיל תלגנים ציריך למוקם. ובגוזע מהותין, אבל מילא בפערת, וען טז': **(סב)** יוזה. רוזח לומר, שאם עשר ואיל תחנן קדם הפחיתה, על-כל-לענים יוזה עפה קדם כקדירה. וען טז': **(סג)** חיליא אדר. אפללו של של שלש קריבו: **(סד)** יומשר בר. רוזח לומר, אם עשה חיליא וגם קשר אחר חיליא נפללו רק קש ראה, אך כדי חותנו לא נגמר לאקווייאן⁷⁴ אפללו לא עשה כל קחש ספיקן בנטף, ואם בין קשי פשחה ולא כן עשוינו⁷⁵; אבל אם לא עשה הקחש שאר חיליא, אף עשה קחשך רוש ואשון שקדם החיליא, לא נגמר עזין אשית אציזית, דבלא קחש הרחיליא אינן מתקיים כל איןean גודל, ועל-פני כן כל לחתק החותני. **(סז)** יוש מחמיין, ולכתחלה נבען לחוש לדרביעים⁷⁶. ועוד, דמה שפכט קשר אדר' רוזח לומר, למנגן הקרכיות. גם מגן שפי פעמים זה על זה, קדרלען, דבלאו הקי לא מקרי קשר, שאינוי מתקיים⁷⁷: **יד** (סה) לאכרים. רוזח לומר, כי קבלי חיליא אדר, ומיה דאייא באסער יג שאם ברוך אפללו חיליא אדר, אך ארא את שעש' קדר: כי קבלי חיליא אדר, וכפננו שדריה שקדיו וכו'. ומיה דאייא באסער יג שאם ברוך אפללו חיליא אדר, כמו שפתות גודלים פשעה לך', וגם יקיה בו חוטין נבדקים קדדיין, ורק הוא על מצה מנקה ממקה, לאא אפללו אם לא ברוך רק שלש קריכות רם עעל-דריזה זעירו קשור בפיטון כד' וטעם החוליות עין באכתייוסף: **(טו)** רק גודל, אלא אפללו אם לא ברוך רק שלש קריכות רם עעל-דריזה זעירו שם, ועל זה יש לסמן בערך-שפתה עם קשכה קשאן לו פנאי ליעשות תקונו, קדר לצתאת בו שפתה ולבך וויתר טוב שפיצה זו בסך הראור אשון שקדם החיליא. קמו שאנו נונגיין, קדר לצתאת גם דעת מקצת הפקוקים שפוכרים דעת זו הקחש החוטין הא יב' גזולין, פ"ל בפערת, ד' גולדין גדרל' שחים הרכיכות, ונישאר ח' גולדין חוטין נבדקים, שבק הוא נוי האציגית⁷⁸. **עלילין** אם עשה חיליא אחת בערך-שפתה עם קשכה, ציריך להשלמים בפרק ה' אחר השפתה. דאי לאו הקי הוא עוזר על דברי חכמים⁷⁹. וויש שגבשלין כזיה: **(טז)** לרוב וכו'. וכן לכתלה, אבל בקדודען אפללו אם ברוך בשר, על-כל-לענים יש שאן מס' פה, אבל אם ברוך בלה, **(טז)** ארכעה גודלים. עם קשרים. וביעניא קהילנא כתוב, שיהיה בין קשר לרוחר מללא אוגודל⁸⁰. במב' קרא' ש, שקיי כל הקליות בשלה, ששהנו נוי אציגית; ואם בין באור קראשין עשה הרכיכות רוחקים זה מזה, ואחרך בצל אויר יותר מוקב' [מכ']: **(טט)** ושני חילאים ענף. גאנץ באור מהרש"ל על הפסמ"ג. ולכלל עלא מאין מעכט בדריעבר ובכ'ל⁸¹: **(ע)** ובשני הטע. ובכוננות בתוב: בשני שמוֹנָה, וכן הפסמי